

сѣчва отъ брѣга на езерото Титикака, гдето хората на Пизаро бѣха се настанили. Тия сѣчва трѣбваше да бждатъ изнесени горе на 6550 м. височина — на прохода Сорато. Първиятъ опитъ пропадна, сжщо и вториятъ, и третиятъ. Виелицитѣ се оказаха по-силни отъ човѣка. И когато разбраха, че не могатъ да изкачатъ никакъвъ товаръ на тая височина, тѣ се отказаха отъ всѣкакъвъ по-нататъшенъ опитъ.

*

Изминаха вѣкове. Страшнитѣ приключения за изкачването на Сорато се предаваха отъ поколѣние на поколѣние. Така се образуваха легенди около златото на последния царъ на инкитѣ. Въ всѣка колиба, около всѣки огънь се разправяше за златото на Инка. Но никой отъ тѣхъ не го намираше. Всѣки опитъ бѣше несполучливъ. Мнозина потеглюваха, малцина се връщаха, а на лицата на тия, които се връщаха, бѣ изписанъ ужаса отъ преживѣното.

Едва презъ 1927 г. златокопачи и миньори започнаха отново да се занимаватъ съ сѣкровището на последния царъ на Инка. Съ голѣми трудности откриха мината Арамайо. Но сега трѣбваше да се намѣрятъ пжтища и срѣдства за пренасянето на апарати и машини на прохода Сорато. Но и тогава пропадна всѣки опитъ. Никакво човѣшко изобретение на техниката не бѣ достатѣчно. Леталата тогава не можеха да принесатъ единъ тонъ части на машини и да се изкачатъ на 6550 м. височина.

*

Изминаха се още десетъ години. Въздушната техника напредна твърде много. Това, което бѣше невъзможно преди 10 години, стана вече действителностъ. Летала, които могатъ да пренесатъ повече отъ единъ тонъ машинни части, могатъ да се изкачатъ не само на 6 хиляди метра, но и на 8 — 10.